

TÉMA 2: EVANJELIZÁCIA PROSTREDNÍCTVOM SPOLOČENSTVA A MODLITBY

Prehľad témy

Základom pre každú evanjelizáciu je Božia láska, obzvlášť vyjadrená prostredníctvom spoločenstva cirkvi. V celom Písme vidíme, že Boh pôsobí cez skupiny ľudí, ktorí reprezentujú a hlásajú jeho poslanstvo zmierenia. Jedným zo spôsobov, ako môžeme byť vyjadrením Božej lásky, je verne a vytrvalo sa modliť jeden za druhého a za tých, ktorí Krista ešte nepoznajú.

V tejto téme:

- Preskúmame úlohu spoločenstva pri oslovovaní stratených evanjeliom.
- Budeme uvažovať o dôležitosti a aplikáciách evanjelizačnej modlitby pri skúmaní spôsobov, ako zasahovať evanjeliom neveriacich okolo nás.
- Budeme hľadať spôsoby, ktorými môžeme neveriacich efektívnejšie vystavovať Božej láske tak, ako je vyjadrená prostredníctvom cirkvi.
- Urobíme záväzok modliť sa za tých, ktorých sa snažíme zasiahnúť evanjeliom a za naše vlastné evanjelizačné úsilie.

Pochopenie témy

Je spoločenstvo v zdieľaní viery dôležité? Prečo? Aký účinok na neveriaci svet má chýbajúca komunita? Akú úlohu má v evanjelizácii modlitba? Za koho a za čo by sme sa mali modliť v súvislosti s evanjelizáciou?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Byť v spoločenstve je vynikajúce pre veriacich, ale nemyslím si, že tomu neveriaci môžu skutočne porozumieť.“

„Najväčším problémom cirkvi je, že je plná pokrytcov a klebiet.“

„Kiežby som bol v zdieľaní evanjelia taký odvážny a jasný ako Pavol. On s týmito problémami nikdy nezápasil.“

„Náš postmoderný svet je už unavený zo slov – chce niečo *reálne*. Reálne je všetkým. Reálne presvedčí.“ — Robert Lewis

„Už pätnásť rokov sa modlím, aby bola moja mama zachránená, a stále nič. Mám sa ešte vôbec ďalej snažiť?“

„...áno, to, že sme kresťania, spoznajú podľa našej lásky.“ — Pieseň

Príklad zo života

Kristína

Kristína je študentka vysokej školy, ktorá naozaj miluje Boha. Kresťankou sa stala na druhom stupni základnej školy, keď ju pozvali na jedno podujatie, ktoré organizovali jej priatelia z dorastu. Odvtedy vo svojom vzťahu s Bohom rastie.

Nedávno mala Kristína príležitosť zdieľať svoju vieru so svojou mamou. Kristína sa za matkinu spásu modlí, odkedy sa sama stala kresťankou, a dokonca s ňou niekoľkokrát o svojej viere hovorila. Tento krát to však bolo iné. Kristínina mama a otec to majú v poslednom čase v manželstve ťažšie a jej matka je emocionálne veľmi zranená. V skutočnosti začala v poslednom čase tráviť veľa času v miestnom bare. Keď sa rozprávali, mama jej cez slzy povedala: „Trávim tam tak veľa času preto, lebo ľudia, čo tam sú, sú skutoční a prijímajú jeden druhého takých, akí sú. Majú ma radi takú, aká som.“

Ak by ste boli na mieste Kristíny, ako by ste reagovali?

Štúdium Písma

Ján 17:20-23

Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; 21 aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal. 22 A slávu, ktorú si dal mne, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno — 23 ja v nich a ty vo mne, aby boli tak dokonale jedno, aby svet poznal, že si ma ty poslal a zamiloval si si ich tak ako mňa.

Toto je malá ukážka z Ježišovej modlitby v hornej dvorane krátko predtým, ako bol zradený, zatknutý a ukrižovaný.

Predstavte si, čo Ježiš asi cítil, vediac, že toto bude jeden z najvýznamnejších momentov, ktorý môže stráviť so skupinou svojich učeníkov. Zatiaľ čo s nimi slávil Paschu, musel sa zaoberať aj niekoľkými ťažkými problémami. Nielenže musel konfrontovať názor učeníkov o tom, kto bude najväčší v jeho kráľovstve, ale tiež identifikoval Judáša ako toho, ktorý ho zradí, a Petra ako toho, ktorý ho zaprie. Po tom všetkom im dal svoju poslednú lekcii pred vzkriesením, a potom sa modlil sám za seba, za učeníkov a za všetkých, ktorí v budúcnosti uveria.

Aká je Ježišova hlavná prosba? Koľkokrát ju zopakoval? Prečo?

Vo veršoch 21 a 23 Ježiš jednoducho uvádza dôvod, prečo sa modlí za jednotu všetkých veriacich. Aký dôvod to bol?

Prečo je úprimné spoločenstvo takým mocným obrazom Božej lásky k svetu?

1Petrov 2:9

Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, aby ste zvestovali veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.

Aké štyri obrazy Peter používa na opísanie neuveriteľného privilégia byť súčasťou tela Kristovho?

Aký je význam toho, že Peter používa skupinové ilustrácie namiesto individuálnych?

Prečo nás podľa Petra Boh voviedol do tohto privilegovaného vzťahu a stavu?

Efezanom 6:19-20

[Modlite sa] aj za mňa, aby mi bolo dané pravé slovo, kedykoľvek prehovorím; aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia, 20 ktorého poslom som i v okovách, a slobodne ho ohlasoval, ako som povinný.

V závere svojho listu pre cirkev v Efeze ich Pavol povzbudzuje k tomu, aby sa verne a vytrvalo modlili za všetkých veriacich, a potom pridáva konkrétnu prosbu týkajúcu sa jeho samého.

Za čo konkrétne ich Pavol prosí, aby sa v súvislosti s jeho evanjelizačným úsilím modlili?

Aké povzbudenie nachádzate v tom, že dokonca aj Pavlovi miestami chýbala odvaha?

Kolosanom 4:2-4

Vytrvajte v modlitbe, bdejte pri nej a vzdávajte vďaky. 3 Modlite sa aj za nás, aby nám Boh otvoril dvere pre slovo, aby sme hlásali Kristovo tajomstvo, pre ktoré som teraz vo väzení, 4 aby som ohlasoval tak, ako som povinný hovoriť.

Ako Pavol povzbudzoval kolosenský zbor k modlitbám?

Ktoré boli dva Pavlove špecifické modlitebné námety?

Aj v liste Efezanom 6 a Kolosanom 4 dáva Pavol zborom pokyny, aby sa spoločne modlili ako jedno telo. Prečo je to také dôležité?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Kde začneme?“ a „Za čo sa máme modliť?“, Jerram Barrs.

Kapitola siedma a ôsma z knihy *The Heart of Evangelism*. Copyright © 2001 Jerram Barrs. V origináli použité s povolením Crossway Books. Všetky práva vyhradené.

„Spoločenstvo radosti“, C. John Miller.

Kapitola šiesta z knihy *Power Evangelism for the Powerless*. Copyright © 1980, 1997 Rose Marie Miller. V origináli použité s povolením vydavateľstva P & R Publishing Company. Všetky práva vyhradené.

Kde začneme? a Za čo sa máme modliť?

Z knihy *The Heart of Evangelism*, Jerram Barrs

Kde začneme?

Všetci veriaci sú povolaní Pánom, aby „využívali čas“ (Kolosanom 4:5) a aby boli pri každej príležitosti „pripravení dať odpoveď každému, kto vás žiada o zdôvodnenie nádeje, ktorá je vo vás“ (1Petrov 3:15). Väčšina z nás sa na túto úlohu cíti dosť nepripravená. Vlastne, ak sme voči sebe samým úprimní, cítíme sa totálne nedostatoční! Avšak povzbudzujúce je to, že práve toto je ten primeraný spôsob, ako sa máme cítiť! Pravdou je, že sme na evanjelizáciu nepripravení a nedostatoční; ba čo viac: nie sme schopní nikoho obrátiť.

Apoštol Pavol nás učí, ako máme premýšľať o tých, čo sa podieľajú na práci evanjelizácie, vrátane neho samého, snáď asi najväčšieho evanjelistu okrem Krista samotného:

Veď ktože je Apollo? A kto je Pavol? Služobníci, skrze ktorých ste uverili, a to každý tak, ako mu dal Pán. Ja som sadil, Apollo polieval, ale Boh dáva vzrast. A tak nič nie je ten, čo sadi, ani ten, čo polieva, iba Boh, ktorý dáva vzrast. No ten, čo sadi, a ten, čo polieva, patria k sebe, ale každý dostane odmenu podľa vlastnej práce. My sme totiž Boží spolupracovníci; vy ste Božia roľa a Božia stavba. – 1Korintianom 3:5-9

Pavol nám prostredníctvom týchto slov pripomína, aby sme boli náležite pokorní vo svojom zmýšľaní o úlohe, ktorú zohrávame v privádzaní niekoho k viere v Krista. V porovnaní s tým, čo v tomto procese záchrany robí Boh, je to, čo robíme my, dokonca i to, čo robil veľký apoštol, ničím. Pavol tým nemyslí, že to, čo robíme, je doslova nanič, pretože vzápätí opatrne dodáva, že „my sme totiž Boží spolupracovníci“ a že Boh každému z nás určil úlohu v procese obrátenia niekoho ku Kristovi. Neskôr, v tom istom kontexte, Pavol sám seba opisuje ako „múdreho staviteľa“ (v. 10) a tento svoj výrok ďalej rozvíja, hovoriac, že Boh nás odmení za úlo-

hu, ktorú zohrávame v pomoci iným prísť k poznaniu Krista (v. 10-14).

Vedomie, že „ak Hospodin nestavia dom,“ potom všetka naša námaha je zbytočná (Žalm 127:1), je tým správnym miestom, kde treba začať. V súvislosti s tým sa budeme pýtať: „Kde začať v našom povolaní byť evanjelistami?“ Začneme so správnym postojom pokory voči našej úlohe a voči našej vhodnosti na úlohu, ktorá je pred nami, a táto pokora by nás mala viesť k modlitbe.

Modlitba

Keď sme už rozpoznali našu závislosť na Pánovi ak máme priviesť ľudí k viere v Krista, na čo by teda mali byť zamerané naše modlitby? Boh každého z nás postavil do „rodiny“ tých, ktorých milujeme a tých, ktorí milujú nás – do našej pokrvnej rodiny a rovnako aj do „rodiny“ našich blízkych priateľov,

medzi ľuďmi, ktorých životy sú úzko prepojenými s tými našimi. Naša prvoradá a úplne primeraná túžba bude modliť sa za týchto ľudí, ktorých už teraz milujeme.

Z každej jednej stati Pisma je evidentné, dokonca aj počas toho najpovrchnejšieho čítania, že Boh sa raduje z toho, keď sa jeho kráľovstvo rozširuje prostredníctvom rodín. Rodičia svoje deti prísne vychovávajú a napomínajú v Pánovi (Efezanom 6:4; porovnaj Deuteronomium 4:1-14; 6:1-25; 2Timotejovi 1:5). Manželia sa prostredníctvom svojich manželiek stávajú veriacimi (1Petrov 3:1-4); dospelí sú vedení k Pánovi skrze deti (2Kráľov 5); celé domácnosti vrátane blízkych členov rodiny, sluhov, pánov, vojakov, príbuzných a blízkych priateľov prichádzajú spolu k Pánovi vďaka vzájomnému vplyvu (Skutky 10).

Boh nás postavil do „rodín“ a On si tieto najprirodzenejšie cestičky rád používa na šírenie svojho kráľovstva. Takže, začnime s modlitbou za tých, s ktorými žijeme a ktorých milujeme. Predovšetkým títo ľudia

Vedomie, že „ak Hospodin nestavia dom,“ potom všetka naša námaha je zbytočná, je tým správnym miestom, kde treba začať.

by mali byť tými, na ktorých nám záleží tak veľmi, že sa za nich modlíme.

„Mám veľký žiaľ a neprestajnú bolesť v srdci. Želal by som si totiž byť sám prekliaty a odlúčený od Krista pre mojich bratov, mojich príbuzných podľa tela” (Rimanom 9:1-3). (Alebo pre rodičov, deti, sestry, bratrance, sesternice, ujev, tety, blízkych priateľov – doplňte si tam mená tých, ktorých milujete, ale ktorí nepoznajú Krista, presne tak, ako to robil Pavol v prípade jeho bratov Izraelitov.)

Niekedy kresťanom na ich rodine a priateľoch záleží tak veľmi, že začnú spochybňovať, či je Boh vo svojom súde proti tým, ktorí nepoznajú Krista, spravodlivý. Je lepšie, ak s týmito otázkami a pochybnosťami zápasíme, než keby sme sa proti takýmto ťažkostiam obrnili. Jedinou alternatívnou k boľavým zápasom je buď prerušiť úzke väzby s tými, ktorí nie sú kresťania, alebo odmietnuť sa čo i len priblížiť k niekomu, kto nie je veriaci, a to práve kvôli emocionálnym putám, ktoré by sa nadviazali a kvôli otázkam, ktoré by spolu s týmito vzťahmi vyvstali. Ježišovi záleží na stratených tak veľmi, že nad nimi plače (Matúš 23:37-39). Miloval ich tak vášnivo, že prosil o odpustenie pre tých, čo Ho ukrižovali a vysmievali sa Mu počas toho, ako umieral (Lukáš 23:34).

Otec má nad tými, ktorí sa od Neho odvracajú preč, taký veľký zármutok, že za nich vydal na smrť svojho Syna.

Boh netuží po tom, aby sme boli „jednoducho šťastní“, alebo aby sme sa prestali zaujímať o súd, ktorý príde na tých, čo nepoznajú Jeho Syna. Nechce, aby sme sa obrnili voči bolesti vyplývajúcej z toho, že poznáme a milujeme ľudí, ktorí nie sú veriaci. Skôr chce, aby nám na nich záležalo tak veľmi, že sa budeme trápiť už pri pomyslení na ich odsúdenie. On je dosť veľký a dosť silný na to, aby si poradil s našimi pochybnosťami a otázkami o spravodlivosti Jeho súdu. Z našich srdiec by mala za tých, ktorých milujeme a za tých, s ktorými životmi sme spojení v sieti každodennej existencie, prúdiť skutočná, naliehavá modlitba plná žiaľu.

Náš ďalší okruh modlitieb by mal byť za tých, ktorých Boh do našich životov prozreteľne vložil v práci, v škole alebo na univerzite, v našich voľno časových aktivitách, v našom susedstve. Každý z nás má takúto širšiu komunitu, širší kruh známych, kolegov, spolužiakov a susedov. Boh vládne

v našich životoch rovnako, ako vládne nad národmi: v mene evanjelia. Preto sa tam ľudia, ktorých počas kolobehu našich pravidelných aktivít stretávame, nevyskytujú náhodou. Sú to muži a ženy, chlapani a dievčatá, za ktorých podľa Božej vôle máme cítiť zodpovednosť a modliť sa za nich.

Niekedy sa začneme modliť za celý svet „tam vonku,“ za milióny neveriacich v ďalekých krajinách, ktorých ani nikdy nestretneme. Je to hora, na ktorú nie je možné vyliezť a môže nás to znechutiť. Naše mysle sa usilujú modliť za nespočetné množstvo bezmenných tvárí. Tak sa ale ľahko stane, že nás to od modlitieb za ich záchranu odradí. To neznamena, že by sme sa nemali modliť za celý svet, ale že my sami nie sme dosť veľkí na to, aby sme si vedeli dať s celým svetom rady. Avšak Boh je dosť veľký na to, aby si s celým svetom poradil, pretože On je vo svojom poznaní, moci a láske nekonečný.

My sme koneční, veľmi obmedzení

v našom poznaní, moci a láske. Ale Boh nás stavia na konkrétne miesta v kontexte práce, štúdia a zábavy, kde stretávame limitovaný počet ľudí. Chce, aby sme sa modlili za nich, za naše vzťahy s nimi, za vplyv našich životov na nich a za ich spásu. On sa postará o celý svet; a od nás chce to, aby

Pán nás nabáda, aby sme Mu v našom úsilí prinášali naše prosby, aby tí, čo sú okolo nás, spoznali evanjelium.

sme sa sústredili na našu malú časť toho obrovského obrazu, ktorý maľuje.

Tým nenavrhujem, že by sme sa mali modliť len za tých, ktorých poznáme. Samozrejme, je správne a dobré modliť sa aj za ľudí na druhom konci sveta, ktorých nikdy nestretneme. Ale dokonca aj v tých prípadoch bude väčšina našich modlitieb zameraná na misionárov, ktorých podporujeme, ktorí sa s týmito pre nás neznámymi ľuďmi stretávajú. V tejto fáze nášho štúdia sa však venujeme našej osobnej zodpovednosti byť evanjelistami. V tomto kontexte si môžeme byť istí, že Boh nás pozýva do modlitieb za určitých konkrétnych ľudí, za tých, ktorých privádza do našich životov, keď sa Mu dáme k dispozícii, keď On buduje svoje kráľovstvo.

Za čo sa máme modliť?

Pán nás nabáda, aby sme Mu prinášali svoje prosby počas nášho úsilia prinášať evanjelium ľuďom okolo nás. Ale za čo presne sa máme modliť, keď Pánovi v modlitbách predkladáme našich milovaných, členov rodiny, priateľov, kolegov, spolužiakov, susedov a známych?

Pôsobenie Ducha Svätého v našich priateľoch

Najprv sa modlíme za pôsobenie Ducha v srdciach a mysliach ľudí okolo nás. Vieme, že On má prístup k vnútorným zákutiam človeka, k ich mysliam a srdciam, ktorých sa my dotknúť nevieme. On môže obmäkčiť tvrdé srdcia, ohnúť tvrdohlavú vôľu, otvoriť uzavretú myseľ, spochybniť dlhotrvajúce predsudky a uzdraviť bolestivé spomienky, ktoré nám prístupné nie sú. Pavol píše:

Lebo Boh, ktorý povedal: Nech z temnot zažiarí svetlo!, zažiaril v našich srdciach, aby priviedol na svetlo poznanie Božej slávy na tvári Ježiša Krista.

– 2Korintianom 4:6

A Ježiš nás povzbudzuje týmito slovami:

„Nikto nemôže prísť ku mne, ak ho nepriťahne Otec, ktorý ma poslal.“

– Ján 6:44

Ak túžime vidieť niekto prichádzať ku Kristovi, to najdôležitejšie, čo pre to môžeme urobiť, je modliť sa za toho človeka, prosiac Boha, aby urobil to, čo my urobiť nevieme.

Otvorené dvere pre evanjelium

Máme sa modliť za to, aby v našich vzťahoch boli otvorené dvere pre príležitosti zvesťovať evanjelium. Pavol prosil veriacich, aby sa za neho modlili takto:

Modlite sa aj za nás, aby nám Boh otvoril dvere pre slovo, aby sme hlásali Kristovo tajomstvo, pre ktoré som teraz vo väzení.

– Kolosanom 4:3

Kristus nám zaslúbil, že On vládne nad národmi a nad našimi osobnými životmi preto, aby bolo zjavené evanjelium. Tak máme

istotu, že na naše modlitby odpovie, keď Ho budeme prosiť, aby v priebehu budovania vzťahov s ľuďmi otvoril dvere pre hlásanie evanjelia. Nemusíme sa pokúšať vnucovať evanjelium našej rodine, tým priateľom a známym, ktorí ešte nie sú pripravení počúvať. Pán tie dvere otvorí vo svojom čase.

A keď nám poskytne príležitosť zdieľať niektoré aspekty pravdy s našim priateľom alebo rodinným príslušníkom, mali by sme takúto príležitosť čo najlepšie využiť.

Mám priateľa, za ktorého sa modlím už celé roky. Nikdy nebol ochotný vypočuť si evanjelium, a predsa veľmi dobre vie, že som kresťan. Modlím sa za otvorené dvere a to podľa Božieho načasovania. Po dlhom čase, práve keď zomrel jeho blízky príbuzný, mi zavolať a poprosil ma, aby som viedol pohrebnú bohoslužbu. Vskutku to boli otvorené dvere! Okrem môjho priateľa tam boli mnohí iní príbuzní a starší priatelia zosnulého, ktorí nikdy predtým nepočuli jasne podané evanjelium.

Niekedy si možno myslíme, že Boh na naše modlitby odpovedá veľmi pomaly, či dokonca pochybuje, že na ne vôbec niekedy odpovie. Možno sa pýtame, či sa pred nami nebesia zavreli a či vôbec počúva naše prosby za tých, ktorých milujeme. Ale apoštol Peter nám pripomína:

To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojím prisľúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie.

– 2 Petrov 3:8-9

Peter píše o Kristovom návrate na zem, ale princíp vyučovaný v tejto pasáži sa dá aplikovať aj na našu tému. Boh túži po záchrane ľudí a keď sa zdá, že sa naše nádeje, sny a modlitby naplňajú pomaly, musíme byť vytrvalí, lebo On je verný a na naše túžby odpovie v omnoho väčšej miere, než by sme si my kedy mohli predstaviť. Neprestaňme sa modliť za tých priateľov a príbuzných a za otvorené dvere! Boh nám dá príležitosť zdieľať pravdu v čase, ktorý určí On, a keď tak urobí, spoznáte, že Jeho načasovanie je najlepšie.

Modlitba za to, aby sme my sami mali odvahy

Modlite sa za seba samých vo všetkých vzťahov, ktoré máte. Pavol prosí veriacich, aby sa za neho modlili (Efezanom 6:19-20), aby mal odvahy zvestovať evanjelium, keď dostane takú príležitosť.

Modlite sa aj za mňa, aby mi bolo dané pravé slovo, kedykoľvek prehovorím; aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia, ktorého poslom som i v okovách, a slobodne ho ohlasoval, ako som povinný.

Niekedy môžeme urobiť chybu myslieť si, že Pavol bol prirodzene odvážny a nebojácný, že nikdy nemal také ťažkosti ako my, keď zápasíme s problémom plachosti, znechutenia, so strachom z ľudí a s rozpakmi hovoriť smelo o Ježišovi. Jeho slová adresované Efežanom evidentne prezrádzajú, že Pavol bol taký istý človek, ako sme my. Potreboval Božiu pomoc rovnako, ako ju potrebujeme my. Niekedy sa bál rovnako ako sa niekedy bojíte vy alebo ja. Niekedy mal ťažkosti začať sa s ľuďmi rozhovor, cítil sa unavený, vediac, že ten druhý človek je náročný a zaberie mu niekoľko hodín jeho času, presne tak ako vy alebo ja zápasíme s týmito druhmi problémov. Nebol supermanom ani „super kresťanom“, ktorý je vždy ochotný svedčiť bez zaváhania alebo bez zmiešaných pocitov. Potreboval sa modliť za odvahy. Tak ako aj ja. Tak ako aj vy. Buďte radi, že môžete byť úprimní aj pred Pánom aj pred spoluveriacimi. Nikomu nepomôže, ak budete predstierať, že ste vždy odvážni a pripravení svedčiť, a také predstieranie sa určite nepáči Bohu. On sa teší z toho, keď pred Ním priznávame svoje slabosti.

Modlitba za jasnosť

Pavol zápasil aj s tým, aby bol v prezentácii evanjelia jasný a prosil o modlitby aj za túto oblasť (Kolosanom 4:4). Po prosbe k veriacim, aby sa modlili za otvorené dvere, pridáva: „Modlite sa, aby som ho ohlasoval tak, ako som povinný hovoriť.“

Pavol považoval za ťažké byť vždy jasný. Nebol vždy tým najlepším komunikátorom; vedel, že potrebuje modlitby a neváhal o ne prosiť.

V pasáži citovanej v predchádzajúcej časti sme si tiež všimli, že popri prosbe o odvahy Pavol chce, aby mu Boh dal „slová“, ktoré má hovoriť, keď svedčí (Efezanom 6:19). Nikto z nás presne nevie, čo povedať našim rodinným príslušníkom a priateľom. Ani jeden z nás sa nevie vyjadrovať dostatočne jasne, keď sa snažíme zvestovať evanjelium. Ľudí mätieme; jasné veci zahmlievame; dávame zjednodušené odpovede na ťažké otázky. Potrebujeme pomoc v tom, čo povedať a ako to povedať!

Dokonca aj Ježiš nám hovorí, že slová, ktoré hovoril, a spôsob, akým ich povedal, Mu boli dané od Otca.

„Veď ja som nehovoril sám zo seba, ale Otec, ktorý ma poslal, mi prikázal, ako mám hovoriť a čo mám povedať. A ja viem, že jeho prikázanie je večný život. Čo teda hovorím, hovorím tak, ako mi to povedal Otec.“ – Ján 12:49-50

Ježiš sľubuje... že nám tiež príde na pomoc a naučí nás, čo povedať a ako to povedať.

Ježiš, ktorý bol dokonalý, bol ohľadne slov, ktoré mal povedať, závislý na svojom Otcovi. V Izaiášovi 50:4, v jednej z piesní o služobníkovi, v básni o Mesiášovi, sa nachádza nádherný výrok:

Pán, Hospodin mi dal jazyk učeníkov, aby som vedel

unaveného posilniť slovom. Ráno čo ráno mi prebúdzajú ucho, aby som počúval ako učeníci.

Takto žil Ježiš. Nedomnieval sa, že bude vždy vedieť, čo povedať. (Áno, On bol a je Boží Syn, rovný s Otcom, ale vo svojom vtelení úmyselne nepoužíval všetku svoju moc a práva, ktoré ako Boh mal.) Nesnažil sa mať všetko vopred premyslené tak, že by sa naučil naspamäť to, čo povie ešte predtým, než konkrétneho človeka stretol. Každý deň sa modlil za to, aby Ho Otec vyučil, čo povedať a ako to povedať, a keď ten čas prišiel, Otec Mu to naozaj zjavil. Takisto to je so mnou a s vami. Musíme uznať, že nevieme, čo povedať, že sme nejasní a zmätení, že nehovoríme to, čo by sme mali. Ak vyznávame svoje hriechy a nedostatky v oblasti svedectva práve tak ako v iných oblastiach našich životov, Ježiš nielenže sľubuje, že nám naše zlyhania a nedostatky odpustí, ale že nám tiež príde na pomoc a naučí nás, čo povedať a ako to povedať.

*

Spoločenstvo radosti

Z knihy *Power Evangelism for the Powerless*, C. John Miller

Jeden z najúžasnejších aspektov zrodu cirkvi v Jeruzaleme si jej historik Lukáš prakticky ani len nepovšimol. Zoberte do úvahy životaschopnosť tohto novonarodeného zboru: iba počas niekoľkých týždňov priťahuje viac stálych učeníkov než mal Ježiš v troch aktívnych rokoch služby v Judei a Galilei! Aké úžasné, že slabí muži smeli vidieť viac ovocia než samotný Pán počas svojej služby na tejto zemi! A predsa je zjavné, že to bolo Božím zámerom. Svätá „bázeň sa zmocňovala všetkých“, ktorí prišli v tých dňoch do cirkvi (Skutky 2:43). Božím zásahom boli ľudia dennodenne priťahovaní k viere nadprirodzenou kvalitou cirkevného spoločenstva (Skutky 2:47).

To, čo tu vidíme, je naplnením Ježišovho zaslúbenia, že tí, ktorí v Neho uveria, budú robiť ešte väčšie skutky, než aké robil On počas dní svojej pozemskej služby (Ján 14:12). A z Lukášovho záznamu je jasné, že Svätý Duch si

použil *spoločenstvo* veriacich, Kristovo telo, aby uskutočnil multiplikáciu Kristovho diela. Ich spoločné svedectvo sa stalo v rukách Svätého Ducha mocným.

V niekoľkých predchádzajúcich kapitolách sme videli, akým spôsobom Svätý Duch používa poslanstvo evanjelia tak, aby jednotlivcovi dodal odvalu v uctievaní a vydávaní svedectva. To, čo Lukáš v Skutkoch zaznamenáva, nám ukazuje, že Duch robí to isté pre Kristov ľud *ako telo*. Keď nás Duch vovádza do hlbšieho porozumenia toho, čo pre nás spravil Kristus, náš život ako komunity svedkov sa stáva impozantným svedectvom o Božej moci.

Pavol nám vo svojom prvom liste Korintánom poskytuje neobyčajnú ilustráciu spôsobu, akým sa to deje. Dokonca aj v súvislosti s bohoslužbami v tomto zbore, ktorý sa dostal na šikmú plochu, mohol Pavol napísať: „Keby však všetci prorokovali a vstúpil by niekto neveriaci alebo jednoduchý človek, všetci by ho usvedčovali, všetci posudzovali. Skryté veci jeho srdca sa stanú zjavnými, a tak padne na tvár, bude sa klaňať Bohu a

vyznávať: Naozaj je Boh medzi vami!“ (1Kor 14:24-25). Pavol jednoducho predpokladá, že každé bežné bohoslužby odhalia srdcia neobrátených a spôsobia, že budú pred živým Bohom robiť pokánie.

Ako si tým mohol byť Pavol taký istý? Odpoveďou môže byť len to, že porozumel zámeru Svätého Ducha v zakladaní zborov vo svete. Cirkev je so svojim bohatstvom darov a milosti Kristovým výhradným misionárskym reprezentantom medzi ľuďmi. Vďaka životu v spoločenstve a bohatej rozmanitosti darov pôsobiacich prostredníctvom lásky, poskytuje svetu obraz Krista, je Božím veľ-

vyslancom, prostredníctvom ktorého sa On dáva poznať človeku. To je dôvodom, prečo v ďalšej úžasnej pasáži apoštol vlastne nazýva Božiu cirkev „Kristom.“ V 1Korintánom 12:12 hovorí: „Tak totiž ako je jedno telo a má mnoho údov, a všetky údy tela, hoci je ich mnoho, tvoria jedno telo, tak aj Kristus.“

[Cirkev] je vďaka životu v spoločenstve a bohatej rozmanitosti darov pôsobiacich prostredníctvom lásky, obrazom Krista pre svet.

To, čo by ste logicky očakávali ako vyvrcholenie Pavlovej analógie medzi jednotou a rôznorodosťou ľudského tela a povahou cirkvi, by bolo toto: „A tak aj cirkev.“ Namiesť toho však Pavol dáva cirkvi to najsvätejšie meno zo všetkých mien. Len na uistenie: on nevyučuje, že cirkev je Kristovou terajšou pokračujúcou inkarnáciou. On len odvážne zdôrazňuje, že plnosť darov tela pochádza z Krista a je to Jeho charakter, ktorý prostredníctvom tela veriacich svieti do sveta. A preto je vhodné, aby bola cirkev pomenovaná podľa zdroja jej svätého svetla.

Ak prijmeme kristologickú povahu nášho života v spoločenstve, tí z nás, ktorí ho vedú, musia zmeniť to, ako učíme veriacich premýšľať o svedectve. Myslim na obraz evanjelizácie ako lovu stratených. Príliš často zdôrazňujeme len jediného rybára s udicou. Zaujímavé, v tej ilustrácii má svoje miesto aj jednotlivec, ale nebezpečenstvo konceptu „osamelého rybára“ spočíva v tom, že kladie nenáležitý dôraz na svedecké zručnosti, techniky a špeciálne dary, odradzujúc tak tých kresťanov, ktorým tieto charakteristické znaky

chýbajú. Je zrejmé, že pre cirkev v Skutkoch bola evanjelizácia niečím, čo sa týkalo každého, čoho sa veľmi často zúčastňovali spoločne.

Potrebuje sa zamerať na biblickú metaforu rybárov, ktorí spolu ťahajú tú istú sieť. Naš spoločný život Kristom vykúpeného ľudu je v úplnom centre toho, ako stratených zhromažďujeme.

Tento princíp ožil v mojom živote vtedy, keď som niekoľko rokov slúžil ako pastor na vidieku. Ten zbor mal celú históriu konfliktov, v tej oblasti všeobecne známou, a mal veľmi ťahavú povest. Ale mnohí v zbore už mali plné zuby sporov a reagovali na vedenie Ducha skrze kázanie evanjelia. Začali hľadiť na Krista spoločne ako telo a začali sa správať viac ako Kristus. Ohováranie vymrelo. Začali prekviatať dary Ducha. Diakoni verne posielali kvety ktorémukoľvek hospitalizovanému chorému členovi spoločenstva. Chorým ľuďom pravidelne nosili teplé jedlá. Na modlitebných stretnutiach sa začal objavovať duch modlitby a prihovárania sa za druhých. Na návštevníkov urobilo dojem to, akí pozorní boli ľudia počas neďefných bohoslužieb. Jeden z nich poznamenal: „Keď som predtým tento zbor navštívil, každý si čítal bulletiny, alebo sa len tak obzeral dookola. Ale teraz počúvajú ako hladní ľudia. Tá zmena je taká tajomná, až to vzbudzuje bázeň.“

Keď sa ľudia o tom zbore zhovárali, zlé bolo nahradené dobrým a výsledkom toho bolo, že v priebehu niekoľkých mesiacov sa počet ľudí v spoločenstve takmer zdvojnásobil. Uvedomil som si, že Pán mi umožnil vidieť hlavný princíp kresťanského vodcovstva: neprekázať a nasmerovať všetku pozornosť na evanjelium, na to, čo pre nás urobil Kristus a na to, čo robí teraz, aby nás skrášil na svoju podobu. V tomto kontexte je svedčenie v podstate „klebetenie“ o sláve kríža a jeho pečati na živote Kristovho ľudu.

Čo sa týka spoločného svedectva, cirkev dnes čelí dvom hlavným problémom. Tým prvým je ten, že našej misijnej jednoty prekážame našimi vysoko individualistickými životmi. Naše premýšľanie je často také sebastredné, že je potláčaná naša jednota a vzájomná láska v Duchu. Strácame dôležitú jednotu a hlboký záujem, ktorý k nám patrí vďaka spojeniu s Kristom. Spoločenstvo, ktoré žije podľa toho, čo hovorí Boh, a odráža Božiu lásku prostredníctvom moci

Ducha, je normálne, ale, žiaľ, nás by prekvapilo a považovali by sme ho skôr za výnimku – a možno aj za trošku čudné!

Druhým problémom je opačný extrém. Je to ten druh spoločnej identity, ktorý zakrýva Kristovu moc. Je to spoločenstvo, ktoré je uzatvorené, exkluzivistické a mechanicky ritualistické. Ak do takej skupiny patríte, ste „insider“; ak do nej nepatríte, ste „outsider.“ Hoci sa tam pri vítaní neznámych ľudí môže vyskytovať istá miera srdečnosti, v podstate je takéto spoločenstvo uzavretým kmeňom, ktoré od kohokoľvek, kto by sa k nemu rád pripojil, žiada popri obrátení aj spoločenskú zmenu. Človek môže byť len ťažko prijatý za plnoprávneho člena takéhoto tela bez toho, aby sa naučil špecializovanú náboženskú slovnú zásobu, pochopil a osvojil si zúžený sektársky spôsob zmýšľania a často si aj prisvojil istý štýl obliekania.

...Apoštol Peter sa energicky venuje obojmu omylom, keď stanovuje biblický základ pre identitu spoločenstva veriacich a spoločné svedectvo. Píše: „Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, *aby ste zvestovali veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla*“ (1Pet 2:9). Apoštol tu odhaľuje sebecký individualizmus.

Štyrikrát nás nazýva takými menami, ktoré zameriavajú našu pozornosť na to, že sme jeden ľud a nie osamelí rybári v službe. Svojím pôvodom sme rodom, ktorý si Boh vyvolil; nie sme len vyvolenými jednotlivcami. Svojou dôstojnosťou máme postavenie kňazov spoločne v Božej blízkosti; nie sme len individuálnymi uctievačmi. V našom posvätení sme jedným národom oddeleným Bohom od sveta, nie len individuálnymi občanmi kráľovstva. A v našom bytí sme spoločným vlastníctvom Boha, nie len individuálnymi údmi jeho tela. Okrem toho, táto podraďujúca spojka preložená ako „aby ste“ ozrejmuje, že ako lokálne spoločenstvo alebo konkrétna denominácia neexistujeme sami pre seba.¹ Naším zmyslom, dôvodom, prečo existujeme, je „zvestovať veľké skutky toho, ktorý nás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.“ Boli sme vykúpení zo seba-vyvyšujúceho a sebe-slúžiaceho ducha kmeňových vzťahov. Súčasťou našej existencie na tomto svete je svietiť do tmy tohto sveta. V kmeňovej kultúre sa všetko sústreďuje na to, aby sme si zachovali svoj status quo. Dokonca aj úprimný záujem o druhého sa

Súčasťou našej existencie na tomto svete je svietiť do tmy tohto sveta.

mení na klanovú sebalásku. Ale Peter naše sebestvo konfrontuje s Božím veľkým „aby ste.“ Ako Boží „nový ľud“ sme prítomní medzi ľuďmi, *aby sme* vo vzťahu k nim prostredníctvom nášho zjednoteného uctievania Boha spoločne reprezentovali Krista.

Verím, že v súvislosti s našim spoločným svedectvom existujú štyri hlavné spôsoby, ktoré nám napomáhajú k tomu, aby sme preukazovali Kristovu premieňajúcu moc.

Naše zjednotené svedectvo

Naše vyslovené svedectvo o pravde evanjelia je založené na tom, že sa vedome identifikujeme s Božím ľudom. Sme povolani k tomu, aby sme potvrdili, že sme zjednotení v našej identite ako ľudia, ktorých Kristus vykúpil z duchovnej anonymity na zemi. Spolu očakávame naše slávne dedičstvo v našom prichádzajúcom Kráľovi (1Petrov 1:3-9).

Toto zjednotené svedectvo o Kristovom súčasnom panstve a Jeho blížiacom sa príchode má pre veriaceho viac než len psychologickú hodnotu. Má aj špeciálnu váhu v potvrdzovaní pravdy evanjelia pred zrakom pochybujúceho ľudstva. Písmo hovorí, že pravda je potvrdzovaná svedectvom tých, ktorí ju poznajú a ktorí ju videli. Také svedectvo si vyžaduje, aby ho potvrdilo spoločenstvo; jeden posol nestačí. Práve z tohto dôvodu si Pán vybral skupinu dvanástich mužov, aby svedčili o Jeho telesnom vzkriesení. Neskôr povolal celú cirkev k tomu, aby vydávala zjednotené svedectvo o premieňajúcej moci vzkriesenia. Cirkvi, ktoré dnes prudko rastú, sú práve tie, ktoré porozumeli svojmu poslaniu. Uchvátení radostnou istotou o Kristovej realite ponúkajú neveriacim okolo nich presvedčivé svedectvo. Následné obrátenia tak majú veľa dočinenia práve s tým, že cirkev drží *spolu*.²

Naše uctievanie

Naše spoločné uctievanie je ďalším spôsobom, akým je svetu zjavovaná Kristova realita a moc. Kdekoľvek je hlásané evanjelium v moci Ducha, nevyhnutne nasledujú život premieňajúce udalosti (1Tes 1:5-10). Keď veriaci v spoločenstve počujú Kristovo evanjelium, sú vedení k tomu, aby Ho uctievali. Vierou vyznávajú svoje hriechy Bohu a jeden

druhému (Prís 28:13; 1Jánov 1:8-10; Jakub 5:16). Aby zabránili zatvrdnutiu svojich srdiec, podriaďujú sa vzájomnému napomínaniu (Heb 3:6-13). Okrem reagovania na Slovo hlásané ustanovenými služobníkmi, používajú Písmo na to, aby jeden druhého vyučovali múdrosti, ktorá bola daná celému telu Svätým Duchom (Kol 3:16). V tomto prostredí tela Boh pôsobí tak zjavne, že ako sme už predtým poznamenali, príležitostný návštevník je vo svojich hriechoch usvedčený a je vedený k obráteniu, keď sa „skryté veci jeho srdca stanú zjavnými“ (1Kor 14:25).

Okrem toho, toto zhromaždenie Božieho ľudu nie je len obyčajným spoločenstvom. Boh sa tu stretáva so svojim ľudom v nebeskom spoločenstve, a keď sú životy ľudí obnovované, zbiehajú sa zástupy anjelov a Satan a jeho spojenci utekajú. Svätý je tu a všetko si podmaňuje.

V takom prostredí v podstate ani nepotrebujeme príkaz ku svedectvu. Musíme byť len

nositeľmi tohto nadšenia vyvolaného Duchom. Zároveň však musíme pripustiť, že nemôžeme predpokladať, že každé zhromaždenie Božieho ľudu zakúsi plnosť Jeho prítomnosti. Dokonca aj rýchle čítanie Zjavenia 1-3 nám ukazuje, že je príliš ľahké domnievať sa, že Boh je s nami, keď nie je. Preto ako vodcovia musíme za

. . .dejiny poukazujú na to, že prebudenie sa prejavuje v záujme o slabých, čo mnohých z nich privedie k Ježišovi Kristovi.

každé jedno naše stretnutie vysielat' modlitby, aby to boli skutočné stretnutia s Bohom vyúsťujúce do zmenených životov. Celým zmyslom dejín spásy je to, že keď je Imanuel prítomný, budú sa diať život-meniace veci. To, čo bolo v ľudskom živote prevrátené hore nohami, sa dostáva na nohy. Keď je Boh skutočne na bohoslužbách prítomný, môžeme si byť istí, že Slovo Božie bude veriacich posväcovať a neveriacich obracať.

Naša služba milosrdenstva

Cirkev chápe seba samú ako „kedysi... nie ľud,“ ktorý je „teraz Božím ľudom,“ a to určuje nielen naše činy, ktoré robíme *pred* očami sveta, ale aj to, čo robíme *pre* neveriacich okolo nás. Možno tým najdôležitejším spôsobom je naša diakonická starostlivosť o núdzných. Cez ňu preukazujeme skutkami lásky posolstvo evanjelia. Pretože, aké je to posolstvo? Najvyšší sa stal najnižším, aby nás pozdvihol z hĺbok hriechu do bohatstva Jeho kráľovského paláca. Ako prijímatelia tohto hojného milosrdenstva sme vyzývaní

k tomu, aby sme sa so svojím novonadobudnutým bohatstvom v Kristovi zdieľali slovami i prakticky skutkami milosrdenstva s vdovami, sirotami, chorými a chudobnými. To je dôraz prvej a druhej kapitoly Jakubovho listu, téma Rimanom 15 a 2Korinťanom 8 a 9. Rovnako to je aj príbeh dejín cirkvi. Či už to bola Reformácia alebo Veľké prebudenie, dejiny poukazujú na to, že duchovné prebudenie sa prejavuje v záujme o slabých, čo mnohých z nich privedie k Ježišovi Kristovi.

Naša pohostinnosť

S našou starostlivosťou o chudobných je úzko spojené využívanie pohostinnosti na to, aby sme tak pre ľudí boli spoločným svedectvom. Konáme správne, ak sa staráme o núdzných a privádzame ich ku Kristovi. Ale núdzni nechcú, aby sme im naše materiálne dary len dali k nohám, alebo takpovediac vyhadzovali ako z lietadla! Naše materiálne dary a náš dar evanjelia sú ľuďmi prijímané aj vtedy, keď im v našej pohostinnosti ponúkame samých seba. Biblická pohostinnosť nie je poskytovaním spoločenskej zábavy, ktorej cieľom je prezentovať hostiteľa v tom najlepšom svetle. Ona skôr vytvára príležitosť, v ktorej sa hostiteľ môže podeliť o samého seba taký, aký je, v jednoduchosti svojej závislosti na Kristovi a v hojnosti lásky a darov, ktoré od Neho prijal.³

Niet pochýb, že taká pohostinnosť je často vyhradená pre strednú triedu kresťanov. Práve z tohto dôvodu mnoho kresťanských domácností nikdy nehostilo nespasených hostí; práve z tohto dôvodu mnohé evanjelické zbory utiekli z problémových štvrtí miest do predmestí. Nemajetní tejto zeme sú často neumytí a niekedy pôsobia deštruktívne. Napriek tomu Písmo jasne učí, že si nemáme robiť starosti ani o náš imidž pred

susedmi, ani z opotrebenia nášho nábytku. Musíme ísť vpred a pozvať ich a dôverovať Svätému Duchu, že nám pomôže milovať ich.

Taký istý princíp sa dá aplikovať aj na našu reakciu voči návštevníkom našich bohoslužieb. Ak sú tam naozaj vitani, prídu tam rôzni ľudia. Ale toto prijatie nesmie mať obmedzenia. Úsmev v kostole nestačí; musíme byť ochotní privítať ich aj v našich domácnostiach. V takomto domácom prostredí naberá viera Božieho ľudu viditeľné a prirodzené vyjadrenie. Nezáleží na tom, aký typ evanjelizácie váš zbor realizuje – podomovú, na verejných priestranstvách, či špeciálne evanjelizačné podujatia – ak ľudia nie sú prijatí srdečne, dôstojne a v láske, ktorú Boh zamýšľal, aby im ju cirkev preukázala, prídete o nich.

Tieto štyri oblasti uvedené v tejto kapitole ako základ nášho spoločného svedectva sa môžu zdať byť elementárnymi, dokonca až bezvýznamnými. Iste, chýba im dráma evanjelizácie na verejnom priestranstve alebo iné tomu podobné evanjelizačné snaženie. Ale to, čo je základom pre každú našu evanjelizáciu, je to, že Boh volá každého veriaceho, aby svedčil v Kristovom tele a prostredníctvom Kristovho tela prirodzenými spôsobmi. Výzva, ktorej cirkev čelí – obzvlášť jej vodcovia –

Božie zámery sú také, aby si cirkev uvedomila zmysel svojej existencie na tomto svete.

je vyhnúť sa pasci sústreďovania sa na osobnú evanjelizáciu a zabúdanie na svedectvo, ktoré Svätý Duch stanovuje pre cirkev ako telo. Je to veľká výzva a Satanove protiventvá sú tiež veľké... A predsa v tomto všetkom bude evanjelium a Duch triumfovať. Božie zámery sú také, aby si cirkev uvedomila zmysel svojej existencie na tomto svete... Úžasná skutočnosť, že cirkev je Kristom vo svete, sa nedá vyvrátiť. Výnimočnosť Boha a Jeho činy budú prostredníctvom nášho spoločného zvestovania sietiť do temnoty tohto sveta.

*

Poznámky:

¹Porov. Johannes Blauw, *The Missionary Nature of the Church; A Survey of the Biblical Theology of Mission* (Misijná podstata cirkvi; Prehľad biblickej teológie o misii). (South Pasadena, California: William Carey Library, n.d.), s. 132.

² Pozri Skutky 2:32 a Ján 1:1-5.

³ Dva užitočné návody k biblickej pohostinnosti sú: Karen Burton Mains *Open Heart, Open Home* (Otvorené srdce, otvorený domov). (Elgin, Illinois: David C. Cook Publishing Co., 1976) a Edith Schaeffer *L'Abri* (Wheaton: Tyndale House Publishers, 1969).

Príprava vlastnej odpovede

1. V modlitbe vyhodnoťte nakoľko váš vlastný život odráža spoločenstvo tela Kristovho. Robíte niečo, čo by mohlo poškodiť to, ako niekto spoločenstvo vníma? Čo môžete robiť ešte viditeľnejšie, aby ste neveriacim okolo vás demonštrovali jednotu cirkvi?

2. V súvislosti s evanjelizáciou je múdre modliť sa za tých, ktorých sa snažíme osloviť, rovnako ako sa modliť za samých seba a za ostatných, ktorí oslovujú neveriacich.
 - a) Napište si dvoch alebo troch neveriacich, ktorým by ste radi povedali evanjelium. Teraz sa za nich modlite a urobte záväzok, že sa za nich budete verne a pravidelne modliť počas štúdia tohto kurzu.

 - b) Modlite sa svoje úsilie osloviť týchto neveriacich.

 - c) Spojte sa s niekým z vašej skupiny. Urobte záväzok, že sa počas kurzu budete jeden za druhého modliť. Modlite sa obzvlášť za príležitosti zdieľať evanjelium, za odvahu a jasnosť reči.

Diskusia o téme

1. Uvažujte nad svojou vlastnou duchovnou cestou. Ako úlohu, ak nejakú, malo spoločenstvo veriacich (cirkev, zbor) na vašej ceste ku Kristovi?
2. Prečo je úprimné spoločenstvo takým efektívnym odrazom Božej lásky k svetu?
3. Ako môže nedostatok spoločenstva ovplyvniť dojem, aký má neveriaci svet z Boha a Krista?

4. Vo svojom článku hovorí C. John Miller o rozdieloch medzi rybárom (s udicou) a rybármi (so sieťou). Je táto charakteristika odôvodnená? Záleží na tom? Prečo?
5. Na to, aby spoločenstvo odrážalo Božiu lásku voči neveriacim, musí byť pre nich viditeľné. Premýšľajte o spôsoboch, akými by sme mohli prirodzene do svojich životov zahrnúť neveriacich tak, aby mohli pozorovať Božiu lásku pôsobiacu medzi nami.
6. Aké myšlienky alebo pocity máte, keď uvažujete o nápade Jerrama Barrsa, že by sme mali byť „náležite pokorní vo svojom zmýšľaní o úlohe, ktorú zohrávame v privádzaní niekoho k viere v Krista“?
7. Akú úlohu v minulosti zohrávala vo vašom evanjelizačnom úsilí modlitba? Aké zmeny, ak nejaké, urobíte v dôsledku štúdia tejto témy?
8. Venujte čas modlitbe jeden za druhého, aby sme všetci mali príležitosti, smelosť a jasné vyjadrovanie, keď sa budeme snažiť osloviť neveriacich okolo nás.

Praktické činy poslušnosti

1. Ako predchádzajúca diskusia zmenila vaše pôvodné zmýšľanie a názory na túto tému? Svoje myšlienky môžete zhrnúť sem:
2. Ako to plánujete uviesť do praxe (kedy, kto, kde, atď.)?
3. Vybudujte si svoju „zúčtovanosť“: Stanovte si ciele rastu vašej viery týkajúce sa danej témy a podelte sa s nimi s vašou skupinou alebo s moderátorom skupiny.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola